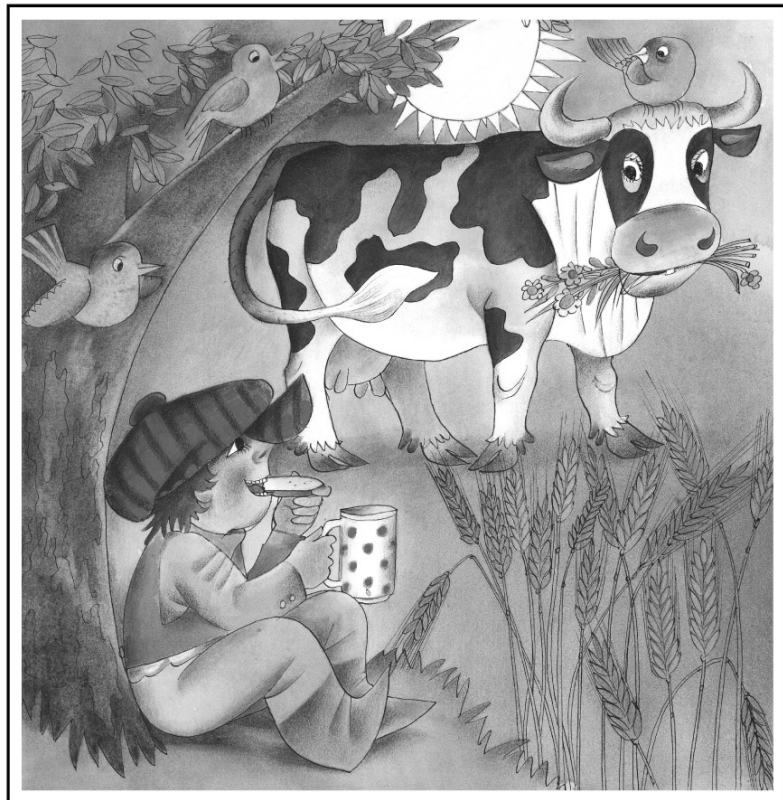

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Miroslav Rada: Detail ilustrace ze zpěvníku Halleluja Amen; vydal Kalich 2008 ●

Listopad 2009

Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm.

Žalm 145, 15

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé!

Dostala se mi do ruky kniha Madeleine Albrightové „Mocní a Všemohoucí“. Začetl jsem se do ní a musím říct, že mě velice potěšila. Bývalá ministryně zahraničí USA reflektuje svoji práci z velice osobního úhlu pohledu. Z pozice křesťana. Otevírá před námi problémy tohoto světa a ukazuje, jak velikým omylem byla snaha vytěsnit otázku víry člověka ze snahy po řešení zásadních otázek lidstva. A velice mě potěšilo, že Madeleine Albrightovou její víra nevede k zjednodušujícímu, černobílému pohledu, ale ke snaze po otevřenosti vůči odlišným kulturám, náboženstvím, lidem.

Mnoho věcí mě na této knize potěšilo, ale jak ji pročítám, uvědomuju si, že jedna věc mě potěšila především. Téměř na každé stránce je před námi otevřen obří problém tohoto světa. A přece z celého textu jasně cítíme neutuchající vůli hledat řešení, znovu a znovu mluvit s lidmi, ptát se, naslouchat, promýšlet i přesvědčovat. Právě to je pro mě zcela ústřední svědectví víry, svědectví, které mě silně oslovilo. Nechat před sebou otevřít naději evangelia a žít z ní. To umožňuje rozhlížet se kolem sebe bez nenávisti a unést i tíhu rozhodování, která nejsou černobíle dobrá či špatná.

Čím dál tím víc si v duchu hraju se slavným Ježíšovým podobenstvím o deseti družičkách. S podobenstvím, které církev zařadila na závěr církevního roku, ke kterému se blížíme. Víím, že není exegeticky zrovna nejčistší dumat nad tím, co asi je tím chybějícím olejem, který těm lehkověrným družičkám došel. Ale co nadělám – stejně si s tím v duchu pohrávám.

Lampy, ve kterých došla naděje, nemohou svítit. A naděje, kterou si nepřipomínáme, kterou si neudržujeme připravenou, může najednou dojít. A najednou je pozdě... My se pak ocitneme ve tmě beznaděje, ve které je zloba a netolerance. A marně hledáme, kde si ji honem vypůjčit.

Jsem nesmírně vděčný za každé svědectví života, který je ukotven v naději. A moc prosím Pána Boha, abychom takovým svědectvím dokázali být i my. Lidé kolem nás to potřebují.

Jiří Ort

Studijní volno

Pozorní čtenáři našeho sborového dopisu si všimli krátké zprávičky ze zářijové schůze staršovstva, která informuje o mém studijním volnu. To proběhne od začátku ledna do konce března 2010 a zastupovat mě bude za mé nepřítomnosti bratr farář Josef Bartošek. Do zahraničí sice nepojedu, ale zřejmě budu značnou část času mimo Prahu.

Chci moc poděkovat staršovstvu, že vyšlo mé prosbě vstříc. I všem vám, kteří za mnou přicházíte, ptáte se, co budu studovat a přejete mi, abych si ty tři měsíce užil. Mohu vás ujistit, že je pro mne tato podpora velice důležitá.

K celé „akci“ jsem se odhodlal, když jsem si začal čím dál tím více uvědomovat určité manko znalostí, které mě trápí čím dál tím více. Není jednoduché pracovat s tím, že se mé znalosti pohybují pouze po povrchu. A je velice příjemné, když je šance v určité oblasti proniknout hlouběji – k tomu jsem měl možnost naposled před 5 lety při práci na diplomové práci na Markově evangeliu. Proto jsem znovu zvolil téma biblické: „Pojetí Zákona u apoštola Pavla a u evangelisty Matouše“. Nevím, jestli to zvládnu celé, ale rád bych lépe pochopil pohled apoštola Pavla na ústřední téma pro židovskou zbožnost, ke které má blízko židokřesťanský autor Matoušova evangelia.

Snad bude rozhovor těchto dvou autorů prospěšný i pro nás všechny. Nakonec vám všem ještě jednou moc děkuju za vaši podporu.

Jiří Ort

Placení saláru v r.2009

Blíží se konec roku 2009, a tak připomínáme členům našeho sboru placení saláru. Řada z vás již salár během roku zaplatila, někteří platí salár pravidelnými měsíčními úhradami ze svého bankovního účtu. Víme, že řada členů sboru posílá nebo platí hotově až v závěru roku, proto chceme tento termín připomenout. Těm, kteří raději platí složenkou, jsme ji vkládali do našeho jarního dopisu. Pokud ji postrádáte, stačí zavolat na telefon 272734010 (kancelář sboru), domluvit se s bratrem farářem nebo nechat vzkaz na záznamníku a složenka vám bude poštou zaslána. Uvádíme také pro informaci číslo našeho účtu u České spořitelny: 0280963329/0800. Variabilní symbol je 10 a vaše číslo člena sboru, které máte uvedeno na své adrese na sborovém dopise.

O potřebě a významu saláru – daru naší církvi jste byli mnohokrát informováni v našem sborovém dopise.

Děkujeme všem, kteří takto na sbor i církev myslíte.

Emil Veber

Odběr církevního tisku

Tak jako vždy potřebujeme v závěru roku zjistit, kdo z vás bude dále v r. 2010 odběratelem církevního tisku nebo kdo se stane odběratelem novým. Někteří členové sboru odcházejí, ale máme radost, že se objevují nové rodiny nebo jednotlivci. Ty bychom chtěli upozornit na možnost odběru církevního tisku a probudit v nich zájem o něj.

Je to především časopis naší církve **Český bratr** (měsíčník), pro mládež je to **Bratrstvo** (10x v roce). Kostnická jednota vydává evangelický týdeník **Kostnické jiskry**. Dále můžete odebírat nezávislý evangelický měsíčník **Protestant**. Upozorňujeme ještě na **Křesťanskou revue**, časopis s řadou teologických úvah a informací pro náročnější čtenáře. Předplatitelé si odebírají časopisy při sborových shromážděních. Novým zájemcům rádi poskytneme informace o předplatném a ukázky výtisků jsou k dispozici ve farní kanceláři. Domníváme se, že pro členy sboru, kteří promýšlejí smysl církve a život v ní, jsou církevní časopisy pomocí a povzbuzením.

Jiřina a Emil Veberovi

PROTESTANT 9/2009

Prodejme
rodinný dům (2x3+1)
s velkou zahradou, objekt
bývalé fary v Homích
Řepčicích. Blíže informace
na tel. čísle 604511701 nebo

KOSTNICKÉ JISKRY
Evangelický
týdeník

Návštěva z Bielefeldu

Na konci října přijela do našeho sboru a sboru klimentského návštěva ze spřáteleného sboru v Bielefeldu. Domlouvali jsme ji už minulý podzim, kdy jsme v Bielefeldu byli s Marií a Dankem my.

Pro informaci pro ty, kteří o našich kontaktech s Bielefeldem mnoho nevědí, ocitují část Mariina článku z října minulého roku.

„První kontakty začaly vznikat už v roce 1964, kdy do Prahy přijeli bratři a sestry z Bielefeldu a seznámili se s fotografem Janem Šplíchalem, členem klimentského sboru a malířem Miroslavem Radou, členem sboru vršovického. Do roku 1989 přijížděli většinou bielefeldští do Prahy. Jen občas se podařilo, že do Německa mohli na své oficiálně konané a oznámené výstavy přijet bratři Rada a Šplíchal. Postupně tak začalo vznikat a už na konci roku 1989 se rychle rozšiřovat partnerství vršovického sboru s německým Bodelschwingh-Gemeinde a klimentského s Matthäus-Gemeinde. Každé partnerství si šlo víceméně svou cestou, spojovala je výzdoba sborových prostor díly našich dvou pražských umělců – oltářní obrazy a fotografie.

V posledních letech se především z finančních důvodů po dlouhých váháních spojily tři bielefeldské evangelické sbory, mezi nim i Matthäus-Gemeinde a před dvěma lety se k nim přidal i náš sbor partnerský Bodeschwingh-Gemeinde a tak vznikl veliký sbor Dietricha Bonhoeffera se skoro 10 tisíci členy a čtyřmi faráři.“

Rok po naší návštěvě tedy dorazili zástupci sboru Dietricha Bonhoeffera k nám. V pátek večer jsme se společně s některými hosty prošli z Pražského hradu dolů na Malou stranu. Všichni byli nadšení, mnozí z nich pohled na noční Prahu neznali a my si s Marií znovu uvědomili, že bydlíme ve skutečně krásném městě. V sobotu jsme se sešli až na výstavě Miroslava a Ondřeje Radových v Galerii 10, kde vystavovali spolu s dalšími 8 umělci z Prahy 10. Pro nás „nové“ byl zážitek sledovat, jakou radost hosté mají z toho, že si mohou prohlížet obrazy svých přátel a povídat si o nich.

Hosté se potom rozdělili a večer strávili v různých rodinách, kde byl konečně prostor si soustředěněji popovídat. U nás byl bratr farář Andreas, jeho vikář Christian a ještě jeden bratr, jehož jméno mi vypadlo. Přišla také Kristina Ambrožová a velice vydatně nám pomáhala v rozhovoru i s pohoštěním.

Nedělní bohoslužby s hosty mnozí z vás prožili a viděli krásný dárek – „liturgický kufr“ – který jsme dostali a hlavně si mohli popovídat. Měl jsem radost především z toho nedělního setkání a chtěl bych poděkovat vám všem, kdo jste s ním pomohli. Rozptýlilo to mé pochybnosti, jestli tento kontakt má budoucnost. Nebo lépe – přestal jsem o tom přemýšlet. Bylo zřetelné, že ze setkání máme radost jak my, tak hosté z Bielefeldu a dokud to půjde, tak v nich budeme pokračovat.

Odpoledne jsme strávili na procházce po skanzemu v Přerově nad Labem spolu s Ondrou, Renatou, Matyášem a Miriam, rozlučkový večer na večeři a v pondělí už jsme si jen popřáli vše dobré a rozloučili se.

Na závěr chci vyřídit velké poděkování celému sboru. Andreas i ostatní mi to kladli na srdce při loučení a ještě pro jistotu psali Marii :-). Takže děkuji a příští rok jsme na řadě my. Tož vzhůru do Bielefeldu!

Jiří Ort

Milé sestry, milí bratři, tato vzpomínka je součástí ohlížení za osobnostmi našeho sboru. Nepodařilo se mi ji zapracovat do životního výročí, tak prostě zavzpomínáme na bratra ing. Jana Nováka jen tak. Nepochybuji, že tak učiníte rádi – vy, kdo jste ho znali, i vy, kteří se o něm dozvíte z vyprávění bratra faráře Jaromíra Duse. J.O.

Jan Novák

Jsem vděčný bratru faráři Ortovi za příležitost, především vám, členům a přátelům vršovického sboru, znovu připomenout svědectví a službu bratra kurátora Jana Nováka a jeho sester, Aničky a Františky.

Dělám to velice rád, jednak proto, že se mně vzpomínky na tyto laskavé, věrné a statečné lidi často – a s odstupem času stále častěji – vracejí a také proto, že vítám možnost opravit a omluvit se za to, co lze číst v loňském 8. čísle „Českého bratra“ v článku „Farář v nesnázích“.

Tehdy mne totiž, jen několik dnů před uzávěrkou zmíněného čísla, požádal o rozhovor církevní historik Peter Morée. Ještě než přišel, prosil mě můj švagr, farář Pavel Hlaváč, abych bratra Morée přijal vlídně a pohovořil s ním nejen o „svém“ případu, ale vylíčil mu i celkovou situaci a souvislosti, ve kterých jsme tehdy žili.

Namluvil jsem toho tehdy mnoho! Když jsem se dověděl, že výsledkem našeho rozhovoru má být poměrně krátký článek do Českého bratra, uvědomoval jsem si, že „vyrobít“ něco takového z magnetofonového záznamu bude velmi obtížné, proto jsem ihned napsal ten článek sám (dokonce dvakrát, neboť první verze byla příliš dlouhá) a dal jej bratru Morée k dispozici. Peter Morée

první část mého textu skutečně beze změny převzal, druhou část ale chtěl formulovat po svém. (Snad, aby to nebylo tak „fádní a uhlazené“!) Naléhavě jsem jej prosil, aby tedy alespoň vypustil v textu slovo „sranda“ a opravil i časové údaje, týkající se mých výsledků, které v jeho podání nedávají rozumný smysl. On mně ale ani v tom nevyhověl a předal do tisku svou vlastní verzi.

Za slovo „sranda“ v jeho textu se tedy opožděně moc a moc omlouvám všem!!

Zprvu jsem pochyboval, že jsem toto slovo vůbec použil, prý ale ano, v tom případě nepochybně jako jakousi zkratku, nikoli jako pokus o vystižení skutečnosti!

Sám bych raději napsal, že když mně po návratu z vyšetřovací vazby sestry Novákovy vyprávěly, jak příslušníci StB lajdácky a neprofesionálně prováděli domovní prohlídku, když totiž kufr dr. Tesaře – snad s rozhlasovými páskami z let 1945 a 1968 – našli u Nováků v kuchyni pod postelí, teprve při třetí „návštěvě“, činily tak s jistým pobavením a šibalským úsměvem. Sranda to ale nebyla!! StB se za to pomstila jejich bratrovi tím, že jej držela ve vazbě v Ružyni celý měsíc!

Zde tedy mé dnešní vděčné vzpomínání začíná! Sestry Novákovy, ani bratr kurátor mně nikdy, ani sebemenším názna-

kem, nevyčítali obtíže, do kterých se v souvislosti s „mým případem“ dostali. A to platí i o ostatních členech vašeho sboru! (V této souvislosti myslím především na bratra Vrašila a sestru Sýkorovou, o nichž vím, že si vyšetřovatelé neodpustili urážet jejich čest a lidskou důstojnost, třeba jenom otázkami, které jim kladli a které pak opakovali i mně.)

Před časem jsem se ptal sestry MUDr. Dany Smolkové, neteře Nováků, na co si z té doby vzpomene. Odpověděla mně: „Na Janovo vězení si moc dobře pamatuju, tetky byly tehdy naprosto zdrcené, ale Jan o tom po návratu (vyžádalo si ho ČKD, že bez něj nemůže jet), vyprávěl docela s humorem. První večer mu přinesli pajšl, který v životě nevzal do úst, ale snědl ho, protože nevěděl, jak to bude dál. Měl tam řadu zajímavých známostí – já si vzpomínám na jednoho pána o dvou berlích, který pak naše navštívil a říkal „nebojte se, já jsem několi-krát zahnul, kdyby mne někdo sledoval, tak jsem mu unikl“. Jan se smál, že o těch berlích jistě... Taky se pamatuju, že v té době kázal ve Vršovcích Radek Novák na text Ž 119,92 – moc pěkně!“

To bych chtěl v této vzpomínce zdůraznit hodně zřetelně! Jak vršovický sbor, tak i později sbor libeňský, do kterého jsem podle místa trvalého bydliště patřil, byly se mnou a s naší rodinou vždy solidární. V obou sborech jsme měli opravdu bratry a sestry a věrné přátele. Novákovi k nim patřili v prvé řadě!

Pocit nějaké izolace v církvi jsem tedy ani já, ani moje rodina nikdy neměli. Vážili jsme si toho a byli jsme za to lidem i Pánu Bohu vděční.

Moje další vzpomínka na bratra kurátora Nováka souvisí s jeho štědrostí a obětavostí. Nedávno kázal náš nynější bratr farář Roman Mazur na text z Dt.6,5 „Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou“. O milování celou silou hovořil jako o lásce s „otevřenou peněženkou“.

A to se mně vybavil bratr kurátor Novák, naprosto jasně a živě! Viděl jsem jej s kloboukem, který před každým na pozdrav smekal, s chomáčkem vlasů vzadu, který se často pod jeho klobouk nějak nevešel, jak spěchá, aby otevřel roletu v Černomořské ulici, nebo připravil židle v Žitomířské ulici – neboť co pamatuji, nechyběl nikdy nikde! A jak potom klade do košíčku se sbírkou vždycky jenom větší papírovou bankovku, nikdy ne drobné!

Bratr Veber by jistě mohl dosvědčit, jak byl bratr Novák zvláště vůči „svému“ sboru štědrý! Měl jsem vždycky dojem, že vydělává hlavně proto, aby měl z čeho dávat dary a přispívat do sbírky v jakémkoli křesťanském shromáždění!

Stalo se občas, že jsme spolu absolvovali i tři různá shromáždění během neděle, například v souvislosti s Kostnicou jednotou. Štědrý byl vždy! Opravdu, nevím o nikom, kdo by jej ve štědrosti předčil! Sbor byl jeho rodina!

K poslední vzpomínce mne inspirovala sestra Dr. Smolková. Napsala mě totiž: „Vzpomínám moc ráda třeba na Herlíkovice. Tam jsme mívali na Okurce osmilůžkový pokoj a celý rok jsme se těšili na společnou dovolenou. Jan nás proháněl po Krkonoších – pan farář Svatoň

řikával: „když chcete přejít celé Krkonoše za dva dny, vyrazte s Novákovými“. 40 km byla pro strýce Jana normální procházka. Tetky vždycky říkaly, „to víš, je to dřina, ale Jan to má tak rád...“.

Ano, bratr kurátor Novák chodil rychle, hodně a rád. Z domova v Ruské ulici vycházeli sourozenci Novákoví často společně. Svému mladšímu bratrovi ale Anči i Fany, jak Janovým sestřím v rodině říkali, nestačily. A nestačili mu ani lidé o generaci mladší, byť z rodiny! Vzpomínám, jak Ladislav Jelínek říkával: „Nabízet Janovi, že ho svezu domů, třeba po biblické hodině, to je naprosto zbytečné. Stejně bude raději šlapat po svých!“

V době, kdy jsem ve vršovickém sboru svou službu začínal, si staršovstvo předsevzalo, že obejde všechny členy sboru a dá do pořádku sborovou kartotéku. V dopoledních hodinách bratr Vraštil a v odpoledních hodinách bratr Novák, byli bezkonkurenčně nejzdatnější „chodci“ a dokázali s kartotékou pohnout způsobem, který jsem nikdy nikde jinde nepoznal.

Bratr kurátor Novák se stal kurátorem ve vršovickém sboru po bratru Štěpánovi.

Mohu jen napsat, že obě tyto osobnosti byly mimořádné a pozoruhodné! Víím, že si bratři Štěpán a Novák jeden druhého opravdu vážili. Zároveň si oba byli vědomi, nejen že se samozřejmě jeden od druhého povahově i svými dary liší, ale také, že časy se mění! Proto přece není možné, aby nový kurátor jen nějak „opisoval“ způsob práce od kurátora předchozího, byť si ho vážil sebevíce!

V řeči byli oba první vršovičtí kurátoři nápadně cudní a střízliví, ve službě při-

pravení kdykoli se ve prospěch sboru osobně angažovat naplno a navzájem, jeden vůči druhému, příkladně loajální!

Hlavní rozdíl mezi nimi spočíval v tom, že bratr Štěpán, vyšší (ministerský) úředník, člověk cílevědomý, důsledný a precizní, který měl přístup k matrikám, a tak z nich mohl získat jména všech evangelíků, kteří žili v oblasti sboru, se kolem sebe neustále rozhlížel a hledal spolupracovníky a následovníky, kteří by s ním a po něm v nově ustavené kazatelské stanici a později ve vršovickém sboru pracovali. Díky tomu našel především bratra ing. Jana Nováka!

Bratr Novák nepochybně také své spolupracovníky a nástupce hledal, ale zároveň si uvědomoval, a přijímal to bez hořkosti, že všichni ostatní mají svých dalších povinností mnoho a jemu že bylo dáno zůstat svobodný (jistě také a možná hlavně proto), aby byl k dispozici svému sboru téměř kdykoli.

A tak sloužil vršovickému sboru a církvi na plný úvazek, byť v církvi nikdy ne z vyšších pozic. Troufám si napsat, že jste byli (že jsme byli) jeho první láskou! A troufnu si i víc: Vzpomínám, že bratr kurátor Novák neuměl moc zpívat a že to jeho sestry občas věčně a s laskavým humorem konstatovaly.

Proč by tedy ten často „sólista ve službě“ (ve službě obvykle nejobyčejnější), neměl být dnes „sólistou“ v nějakém nebeském pěveckém sboru! Kdoví, čím vším nás Pán Ježíš nepřekvapí! V každém případě – máme se na co těšit!

**S pozdravem vám všem,
Jaromír Dus**

Rozloučení s bratrem kurátorem Novákem, Vinohrady, 21. 12. 2001 ve 14 hod.

Pán Ježíš řekl: Králové panují nad národy a ti, kdo jsou u moci, dávají si říkat dobrodinci. Avšak vy ne tak: Kdo je mezi vámi největší, buď jako poslední a kdo je v čele, buď jako ten, který slouží.

Mám s vámi, milí bratři a sestry, a také před vámi a před Pánem Bohem, vzpomínout bratra kurátora Jana Nováka, s nímž se v tuto chvíli loučíme a za jehož život a službu Pánu Bohu děkujeme. Jistě nejsem sám, kdo si uvědomuje, že mluvit o bratru Novákovi není možné, aniž bychom zároveň mluvili o evangelickém sboru ve Vršovicích, podobně jako není a nikdy nebude možné mluvit o prvních 50ti letech života vršovického sboru, nebo o více než 60ti letech práce evangelických křesťanů ve Vršovicích, aniž bychom hovořili o bratru kurátoru Novákovi. S vršovickým sborem spojil svůj život doslova na život a na smrt. Před lety mě řekl: Raději bych nežil, kdyby měl vršovický sbor zaniknout – a myslel to smrtelně vážně.

Vršovický sbor ale nezanikl, naopak prožíval znovu chvíle nadějných výhledů – a bratr kurátor v srdci jásal a byl za to Pánu Bohu hluboce vděčný. Ještě nedávno, v domově v Krabčicích, jsme o tom spolu mluvili. V těchto dnech jsem měl možnost přečíst 4 kapitoly nazvané „zápisky a vzpomínky starého člena sboru ČCE (ve Vršovicích) od roku 1951 do roku 1995“. K jejich napsání se bratr kurátor Novák odhodlal, jak píše, až po několika výzvách – a to „z vděčnosti

k těm, kteří zde sborovou práci začínali za nepříznivých podmínek a z vděčnosti za viditelné Boží požehnání“.

Vděčnost lidem a vděčnost Pánu Bohu jej přiměla některé své vzpomínky a poznámky zapsat, aby tak (cituji) „posílil odvahu a odhodlání k další práci pro současné i příští pokolení“. Právě to mne a jistě i mnohé další překvapovalo u bratra kurátora Nováka nejvíce, že ač sám svobodný, bezdětný, neustále na děti, na mladé lidi – a na naši odpovědnost vůči příští generaci, nejen myslel, ale že byl ochoten angažovat se tímto směrem bez ohledu na jakoukoli námahu, na jakékoli časové i finanční oběti – a potom i to, že ač z rodiny tradičně evangelické, vyrostl ve starém, tolerančním sboru, byl vždy připraven hledat a zkoušet nové formy sborové práce. Byl totiž přesvědčen, jak napsal, že „posláním církve Kristovy je především vyřídít všem lidem radostnou zvěst o tom, že život a svět nekončí smrtí a zmarem, ale že Mistr z Nazaretu otevřel cestu k Božímu království každému věřícímu. Má-li naše svědectví o konečném vítězství dobra být věrohodné, musí být naše víra jasná a pevně ustavená na základě, kterým je Syn Boží, Ježíš Kristus“.

Bratr kurátor, pan inženýr Jan Novák, se narodil 1. 10. 1915 v malé obci, která

se jmenuje Divec, nedaleko Černilova. Narodil se v rodině o které se dá říci, že byla evangelická, kam až lidská paměť sahá. Co znamená být věrný poznané pravdě a jak je to důležité, to viděl a slyšel mladý Jan odmalička. Jeho tatínek se do Divece, a tím i do černilovského sboru přiřazenil. Přišel tam z jiného tolerančního sboru, z Kláštera nad Dědinou.

Jan, chlapec a později student, na něhož byli doma všichni, především pro jeho studijní nadání, velice hrdí, byl z 8mi dětí, téměř nejmladší. Měl šest sester a jednoho bratra. Se dvěma sestrami, Aničkou a Františkou, které zůstaly svobodné jako on, žil později ve Vršovcích, ve společné domácnosti. Na četná setkání s touto trojicí sourozenců vděčně a rád vzpomínám. Byli to lidé, kteří měli jeden k druhému, i k ostatním, k „církvníkům“ i k lidem mimo církve, zvláštní úctu. O životě v církvi, dokonce o životě na farách věděli své, pamatovali mnoho, někdy komentovali události s jiskřivým humorem, jindy se stopou smutku, nikdy ale ne jen jako nezúčastnění pozorovatelé, vždycky bylo zřetelné, že co se týká sboru a církve, to jim upřímně leží na srdci. Mysleli na nás a modlili se za nás.

Snad lze říci, že my, takzvané dobří evangelíci, se dělíme zhruba na dvě skupiny. Jedni si myslíme, co se doma už nehodí, to přece nevyhodíme, někomu se to ještě hodit může a tak to odneseme do sboru. Druzí by něco takového nikdy neudělali. Ti nosí do sboru, ti dávají církvi, vždy jen to nejlepší! Sourozenci Novákoví patřili k těm druhým.

Pan ing. Novák vystudoval ekonomické inženýrství a léta pracoval v ČKD v Praze. Víím, že si ho spolupracovníci vážili nejen jako odborníka, ale také jako člověka, který nikdy nikam nepřišel pozdě, nikdy se nehádal a když bylo potřeba, bral na sebe bez reptání větší část úkolu, aby se jiní mohli věnovat svým rodinám. To poslední činil ovšem s jednou výjimkou. Neděle, především neděle dopoledne, doba bohoslužeb, patřila vždy společenství vršovických bratří a sester. Na bohoslužby, ale i na biblické hodiny a jiná sborová shromáždění přicházel bratr kurátor Novák většinou první, aby snad ještě s něčím pomohl, hlavně ale, aby všechny ostatní přivítal a řekl jim, jak rád je vidí.

Chodit mezi své, být na bohoslužbách, přicházet mezi mládež i na schůzky Kostnické jednoty, to pro něho nebyla oběť, ani zásluha. Vzpomínám, jak říkával „chodit do kostela se má, to se přece patří, dříve to evangelíci zdaleka neměli tak snadné, jako my dnes – a jak o zvěst Kristova evangelia stáli, jak si jí vážili...“ Bratr Jan býval mezi svými, u Božího slova, pravidelně a rád. Kéž jeho tiché, celoživotní kázání o věrnosti, jehož jsme byli svědky, poznamená nejen nás, ale díky našemu vyprávění a příkladu i další pokolení v našich rodinách.

Kurátor ing. Jan Novák a pamatujeme, že slovo kurátor znamená starosta, ten, kdo se stará, byl voleným vršovickým kurátorem déle než 25 roků. Kurátorem z vlastního rozhodnutí

a Božího pověření, byl déle než 50 roků. Často si vzpomenu na jeho poznámku: V naší církvi jsme všichni příliš vysoce kvalifikovaní pro obyčejnou práci. Také jeho vlastní kvalifikace byla vysoká. On se však programově rozhodl a s velikou láskou a pílí se věnoval té nejobyčejnější, nejvšednější, nejméně nápadné práci mezi námi. Vzal si k srdci Kristovo slovo, kdo je v čele, buď jako ten, kdo slouží. Za jeho službu mu mnozí zde a jistě i mnozí jinde, mnoho dlužíme. Vděčnost mu ale dlužit nechceme!

Ve vzpomínkách, které jsem již zmínil, opsal bratr kurátor také své poznámky k jedné pobožnosti, kterou měl na začátku schůze staršovstva, někdy před 20ti lety. Starší tehdy začínali s výklady na texty z prvního listu apoštola Pavla Korintským. Našel jsem tam tuto větu: „Víra v Boží království je pro živé východiskem náročné životní cesty“. Mohu prohlásit, že bratr kurátor věděl o čem píše. Ta věta ale ještě pokračuje: „Víra v Boží království je pro umírající cílem, od kterého přichází vstříc sám Pán“. Odvážuji se prohlásit, dnes bratr kurátor ví o čem psal. Jeho – a také náš Pán – mu vyšel vstříc.

Pomodlíme se.

Pane Bože, náš laskavý, nebeský Otče, chceme se před tebou ztišit a věčně si uvědomit a přiznat, jak mnoho dobrého od Tebe dostáváme, každý den, každý čas, bez přestání, znovu a znovu. Vzácné dary nám dáváš ve svém slovu, v modlit-

bě, v Duchu svatém, vzácné dary nám také dáváš ve společenství, prostřednictvím druhých lidí, našich nejbližších, našich přátel, bratří a sester. Dnes Ti především děkujeme za to, co jsi nám daroval tím, že jsme se směli v životě potkat s bratrem kurátorem Novákem. Poznali jsme jej jako člověka otevřeného srdce, čistého svědomí, ochotné a vynalézavé lásky, člověka vždy připraveného pomáhat a sloužit. Ne ale jen za něho, nýbrž také za křesťanský sbor ve Vršovcích Ti děkujeme, za společenství, které měl rád, které pomáhal vytvářet a které také formovalo jeho, děkujeme i za jeho rodinu a za to společenství, ve kterém prožíval poslední měsíce svého života. Děkujeme, že v tomto prostředí sám slyšel a mnoha lidem pověděl, a svým životem předvedl, tvé pozvání k následování Pána Ježíše Krista. Uvědomujeme si a přiznáváme, že ne jenom jemu, ale i mnoha dalším lidem i sobě navzájem, zůstáváme mnoho dlužní a jeden proti druhému se provinujeme. Proto tě prosíme, zruš a zahlad všechno, co mezi námi nebylo a není pravdivé, čisté, milosrdné a pro lásku Pána Ježíše Krista přikryj svým odpuštěním jeho i naše životy.

Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky.

Amen

Recept:

Brokolice se sýrovou omáčkou

Suroviny:

Vše dávejte „přiměřeně“, dle chuti – mohou být i jiné sýry či množství, ale tato kombinace se mi osvědčila.

1 brokolice

50 – 100g nivy (raději méně, jinak je omáčka moc slaná)

50 – 100g eidamu

40g tučného sýra typu parmezán

200ml smetany

provensálské nebo řecké koření (hlavně oregano a bazalka), kmín

Postup:

Brokolici uvaříme v osolené vodě s kmínem.

Na pánvičku dáme trochu oleje, až se rozpálí, přidáme nastrouhané sýry a necháme řádně rozpustit. Přidáme koření a smetanu – dobře rozmícháme, až se směs spojí. Omáčku již nesolíme, niva ji osolí dostatečně.

Brokolici dáme na talíř a přelijeme omáčkou. Podáváme s bramborem.

Je to způsob, jak dostat brokolici i do jejich odpůrců :-)

Dobrou chuť! Lenka Vokatá

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1

Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,

<http://vrsovice.evangnet.cz>; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo

Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč